

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Spes & Fiducia, Cuius Iudicisqve Dei, Erga Homines In Hac
Vita Existentes, Firmata**

Stengel, Georg

[S.l.], 1645

§. 10. S. Ignatio Loyola, quàm prouidè succurrerit Deus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49823](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49823)

S. Augu-
stin. lib. 8.
Confess.
c. 11.

Igitur & tu, Lector, quid in te stas, & non stas? Projice te in eum; noli metuere, non se subtrahet, ut cadas, aut fame pereas. Quoties expertus es illius opem, cum non videres, vnde iuvari posses? Ne igitur in posterum diffidas, quia experientiâ sperare didicisti.

§. X.

S. Ignatio Loyola quàm provide succurrerit Deus?

Petr. Ri-
baden. l. 5.
vitæ S. Ig-
natiij, c. 9.

De sanctissimo nostri ordinis Fundatore Ignatio Loiola, in vita eius hæc scribit Ribadeneira. Atq; in hac firmissima in Deum spe, pecuniâq; despicientia, Ignatiij altitudo animi multum excelluit. Erat enim voluntate, req; pauperrimus: animo, Deiq; fiducia opulentissimus. Quapropter nullum, qui ad institutum nostrum aptus, vocatusq; à Deo videretur, à Societate unquam exclusit, propter nostrarum rerum tenuitatem. Illudq; frequenter usurpabat, Nos quidem Deo seruiamus: ille certissime reget nos, & nihil nobis deerit. Iactemus coitatum nostrum in Dominum, & ille nos enutriet. Speremus in Domino, & faciamus bonitatem, & pascemur in diuitijs eius. Et cum quidam non ex externis modo, sed etiam ex domesticis vehementer mirarentur, qua fretus spe, tam

mul-

multos Ignatius nullis certis redditibus fultus
Romæ haberet, quibus alendis magna faculta-
tes vix sufficerent, idq₃ familiariter ex ipso qua-
rerent: an nescitis (inquit) quantas vires spes
in Deum habeat? vel ignoratis, parum illic esse
loci, ubi omnia abunde suppetant? Quæ explo-
rata si essent, & manu tenerentur, ubi nostra es-
set in Deum spes? spes enim quæ videtur, non
est spes. Nam quod quis videt, non sperat. Atq₃
ita sanè euenit sæpissimè, ut nostra paupertas ex
spe contra spem sustentaretur: eiusq₃ rei multa
sunt, eaq₃ clarissima exempla, quæ si persequi o-
mnia velim, longus nimis sim, pauca tantùm
subijciam, ex quibus similia intelligantur. Quo
tempore bellum inter Paulum IV. Pont. Max.
& Philippum Regem Catholicum gestum est,
magna erat in vrbe annonæ caritas, & domi
nostræ rerum omnium penuria: itaq₃ nonnulli
ex nostris suadebant Ignatio, ut familiam suam,
quæ Romæ erat, diuideret, & partem nostrorū
ad alia collegia, ubi cōmodiùs ali possent, aman-
daret. Ignatius verò, hoc ipso tempore, Antoniū
Labacum Architectum apprimè nobilem atq₃
excellentem, qui filium habebat in Societate, ad
se accersiri iubet, cum eo, de solo eligendo ac de-
signando, & duobus collegijs Romano & Ger-
manico adificandis, agit diligenter. iubet uti for-
mam,

mam, exemplarq₃ delineet, rationes sumptuum
 subducatur, ac rem totam subscribat. Atq₃ hoc fa-
 cto declaravit Ignatius, illa Dei opera altissimis
 fixa esse radicibus, & supra eam petram esse
 fundata, quæ neq₃ imbrium vi, neq₃ fluminum
 exundatione, & concursu obrui possunt, neq₃
 ventorum impetu labefactari. Post exempla
 subjecta, quæ supra retulimus, sic pergit.
 Quotidiana experientia Ignatius confirmator,
 & in dies singulari in Deum spe erectior euade-
 bat, cum tot argumentis disceret, se, suosq₃ illi
 cura esse: & ubi maiores rerum ad vitam ne-
 cessariarum angustia timeri poterant, ubi divi-
 nam providentiam largiùs omnia suppeditare,
 & benigniùs sibi præsto esse. Illud præterea, quod
 fuit maximè insigne, & Romæ nostris omnibus
 vulgatissimum, addendum puto. Anno salutis
 nostræ 1555. 16. Septemb. Ioannes Polancus pe-
 cuniam, ad sumptus collegij Romani necessarios,
 neq₃ mutuam, neq₃ fœneratitiam, nec ulla alia
 ratione diligentissimè conquistam inuenerat.
 Rem ad Ignatium placidissimè detulit. Ille verò
 in cubiculum se abdedit, orationi se dedit, Deum
 precatus est, ut præsentis subveniret inopia. Post
 orationem Iacobum Laynem, Christophorum
 Madridium, ipsum deniq₃ Polancum ad se vo-
 cat, ipsis, quid à Polanco acceperit, exponit, seq₃
 rem

rem totam Deo commendasse ait, & se quidem neq³ prophetam esse, neq³ filium prophetarum, sed tamen pro certo habere, Deum rebus providentissime consulturum. Et ad Polancum conversus: Tu (inquit) Polance, in sex proximos menses Collegij res curato, & illi sumptus necessarios suppeditato, ego te istarum rerum cura postea liberabo. Permirum fuit, eo ipso die, qui tamen iam vergebat in occasum, duobus ex locis, ab hominibus nostra inopia, atq³ difficultatis ignavis, sponte pecunia missa est, qua ex illis tunc angustijs exire licuit. Profectus sum ego Octobr. mense proximo in Germaniam inferiorem, & mense Martio insequentis annis 1556. cum sex mensium spatium ab Ignatio definitum, aut effluxisse iam, aut appetere videretur, Romam ad Martinum Olanium scripsi, me ut de rei exitu faceret certiore. Ille verò rescripsit, pridie eius diei, quam à me literas accepisset, magnam pecunie summam, eleemosyna nomine, Romam nostris allatam, es alienum penè dissolutum, Polancum illa anxia rerum necessariarum cura liberatum. solutiore animo esse, res omnes fluere, & supra opinionem omnium, quam unquam antea copiosius abundare. Itaq³ verba Ignatij re ipsa & felicissimo successu adeò esse comprobata, ut ipse maiora miracula non requireret ad

O s

haben

habendam fidem Ignatio: sed cœleste tantum lumen, quo illustratus mentis oculis videret, quæ corporeis oculis cernebat. Hæc de S. Ignatio Ribadeneira, complurâque, eodem loco, commemorat illustrissima fiduciæ eius erga Deum exempla, quæ omnia repetere, prolixum esset. Est in manibus author. Ad alios, & alia propero, prodigijs plena & documentis.

§. X.

S. Franciscum de Paula, in ædificando canobio, quibus prodigijs adjuverit Deus?

Fons quidam perennis miraculorum erat Franciscus de Paula, per quem, & in quo, cum monasteria ædificaret, diuinam suam protectionem illustrissimè Superi ostenderunt. *Superant fidem humanam*, inquit vitæ à Paul. c. illius Scriptor, *quæ Angelorum haud dubiè ministerio, in Paulani conuentus fabrica, visa sunt miracula, nihil illis aut frequentius, aut incredibilius, nam onera grauia facili negotio, virtute diuina trahebantur & vehebantur frequentissimè, & collis vicinus, qui Dormitorio extruendo officiebat, ad nutum sublatus est in alium locum; alius verò, qui imminebat, facto crucis signo, medio in aère suspenditur, & verbo eius fistitur, fons solo erumpit ad operarum v-*
sum

Franciscus
Victor.
in vita &
mirac. S.
Francisci.
à Paul. c.
16. lib. 1.